

VENDÉGSÉGBEN MÁTYÁS KIRÁLYNÁL

Immár hatodik éve, hogy megszervezzük Lentiben az olvasótábort iskoláink alsó tagozatos tanulói számára. A mi táborunk napközis jellegű, de mindent elkövetünk, hogy a résztvevő gyerekek egy percig se érezzék úgy, hogy napköziben vannak.

Ebben az esztendőben Mátyás király udvarába hívtuk azokat a játékos kedvű gyerekeket, akiket érdekel a reneszánsz kor és szeretnek színházasdit játszani.

A tábor célja kettős volt. Egyrészt megismertetni a gyerekeket Mátyás királlyal és korával, a másik cél pedig az volt, hogy színpadra állítsuk az „Igazmondó Juhász” című magyar népmesét.

Öt nap alatt - úgy gondolom - ez nem volt kis vállalkozás. A délelőtti beszélgetéseken ismerkedtünk a történelmi múlttal. Az eltelt hat esztendő alatt még sohasem sikerült ennyi ismeretekre nyitott, érdeklődő és kiváló magaviseletű tehetséges gyerekekkel együtt dolgoznom. A foglalkozásokon a kérdések özönét zúdították rám, és versengve mondták el nekem és egymásnak azt, amit már tudtak az adott témáról. Szinte áhítattal hallgatták Erkel Hunyadi László című operáját.

Lelkesen készítették velem a kor jelmezeit, a csipkés főkötőket, palástokat, az apródoknak baget került a fejére.

Udvari zenekart alakítottunk a Talea című CD-t hallgatva „együtt játszottak” a furulyáikon és táncoltunk már reggel nyolckor, gyakoroltuk a palotást. Tudtuk, hogy ezzel a tánccal zárul színdarabunk. Színdarab?! Úgy, hogy mind a 17 gyerek szerepeljen legalább egy mondat erejéig?!

Kissé forradalmasított megoldással beépítettük „Vajákos Biri” szerepét a mesébe, aki narrátorként bevezette a történetet, elmondta Mátyás és Burkus fogadását. Amíg az igazmondó juhász a királyi várba érkezett, addig Beatrix királyné olasz színészei szórakoztatták a királyi fenséget. Előadták Lázár Ervin: „Dömdödöm!”- című mesejátékát! Pogány módon ötvöztük a XX. századi mesét a magyar népmesével, de az előadás mégis fergeteges sikert aratott. A színházi előadásra meghívtuk a szülőket, és egy királyi lakomával zártuk a hatodik olvasótábort Lentiben.

Nem vagyok érzelgős fajta, de a színházi előadás végén a tapsvihar alatt megadatott nekem az e ritka pillanat, hogy csordultig telt a szívem örömmel és büszkeséggel, amelynek ékes bizonyítékai voltak az arcomon végigcsorduló örömkönnyek. Kívánom minden kedves kollégámnak, éljen meg hasonló perceket!

Tüske Lászlóné

